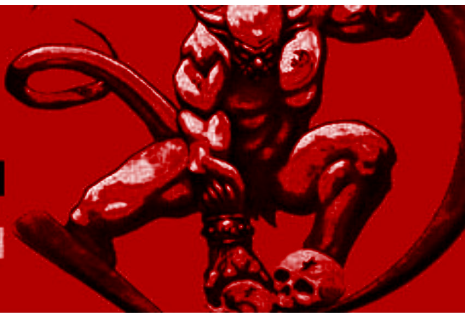

באסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

גיליון 39 10.04.2020

פועלי כל העולם התאחדו!

הודעת האירגון

כוחנו כקהל להשפיע ולדחוף את השחקנים ידוע לכולם. רבות נאמר על היתרון המשמעותי הזה, שפעמים רבות יכול להפוך כישלון לניצחון. בשלבים כאלה, בהם הפועל שלנו נמצאת בסכנת ירידה בשני הענפים, הדחיפה מהקהל היא אפילו קריטית מהרגיל. אף שחקן אינו נשאר אדיש למשמע ולמראה של יציעים אדומים גועשים. לא שחקן יריב שמתמלא בפחד ובפיק ברכיים, ובטח שלא שחקן בית שנטען מהטירוף ביציע ופורק אותו במחויבות ובמלחמה על המגרש. כולנו יודעים זאת- אין אוהד הפועל שלא מבין את החשיבות של התייצבות במשחקים הנותרים עד סוף העונה.

לצד השמחה לרגל החזרה אל המגרשים, אי אפשר שלא לחוש בצרימה עזה נוכח צמצום כרטיסי הנוער למספרים נמוכים מהרגיל (חשוב להזכיר: מדובר בכמות אבסורדית גם בימים כתיקונם) והיעלמות הכרטיסים האחידים במחירים שפויים. כקהל שבוי ומחוייב שוב אנו מוצאים את עצמנו מנוצלים בידי אלו שמודעים היטב להיותנו מכורים. מחירי הכרטיסים נוטפים חמדנות צינית שמתלבשת בול על הנרקומנים, שרק לאחרונה חזר להם הכיוון אל הסם שאין בלתו.

בשעה שהיא מפליגה באגדות על פיצויים למנויי העונה הקודמת, הנהלת המועדון משתינה בקשת על הקהל גם בעונה הנוכחית. מחיר של 93 שקלים לכרטיס (שכמו תמיד, זינק באורח פלא מ-80) אינו נראה כמו צו-8 הקורא לקהל להגיע בהמוניו ולתמוך בקבוצה במלחמה על הישגות בליגה. העונה הזו אולי קרובה לסיימה, אך המשך יחס מזלזל, ציני וחמדני ירחיק את הקהל ולבטח יגרוור צעדים ותגובות-נגד מהקהל.

על סמלים, מ.ב.

איזה סופ"ש קיבלנו מהפועל עם ניצחונות בכל קבוצות המועדון החל מנערים ג ועד הבוגרים. ימים כאלה מעלים געגועים לתקופות בהן עוד היו שחקנים שאפשר לקרוא להם סמל, כאלו שבשבילים החולצה האדומה היא לא סתם עוד אחת מעשרים שעוד ילבשו בקריירה. למה כל השחקנים כל כך ממהרים לנדוד בין קבוצות וארצות? תרגיעו את הקוצים בתחת ותלמדו מעשרות הקריירות שנתקעו על ספסל בבלגיה. תסתכלו על אגדות כמו גילי לנדאו, משה סיני, שי אבוטבול. שחקנים שרוב הקריירה שלהם לבשו את אותה חולצה אדומה ולנצח יזכרו בהיסטוריה של הפועל תל אביב. עכשיו תסתכלו על שכטר או בן שהר. שחקנים שלא הוביל אותם דבר מלבד הכסף. איזה קהל יזכור אותם בעוד עשר-עשרים שנה? לאיזה יציע כבוד הם יוזמנו כשקריירת הכדורגל שלהם כבר תהיה הרבה מאחוריהם?

חלק גדול מהבעיה היום, כמובן, הוא בעלי הקבוצות, שמחפשים רווחים וממהרים לעשות אקזיט על הנכס. אולי הקיץ נזכה לראות את ארבעת אנשי העסקים הטובים בישראל (הלו הם קבוצת ניסנוב) מלמדים אותנו שיעור בחשיבה עסקית חכמה לטווח רחוק, ובשנה הבאה במקום דוידה בפולין, אלטמן בחיפה, ושלל כוכבי הנוער מפוזרים ברחבי המדינה, נזכה לראותם בהפועל. חיבור בין קהל למועדון מתחיל בחיבור לשחקנים, לא צריך מסי או ראמוס, אבל בואו נתחיל משחקן אחד שתחזיקו במועדון 5 שנים רצופות.

דם פועלים אינו הפקר! / א. לטף

בחודשים האחרונים מתעורר עולם הכדורגל למחאה נגד קיום מונדיאל 2022 בקטאר, בעיקר בשל תנאי העבודה, שלא לומר תנאי העבדות, שבהם מועסקים פועלים זרים בבניית אצטדיוני הכדורגל שיארחו את משחקי הגביע העולמי. במקום קרבות על ניצחונות ושערים, נדמה שהקרב המשמעותי הוא בגרסאות ביחס למספר הפועלים ההרוגים: מעל 6,500 לפי הגרסה הבלתי רשמית, או 38 מקרים בלבד לפי גרסת הרשויות הקטאריות.

אלא שמי שמחפש הפקרות בחייהם ובדמם של פועלים לא צריך להרחיק עד לקטאר, מספיק שיטבון בתוניהם העגומים מישראל. 33 פועלים נהרגו בשנת 2020 בענף הבנייה, ו-12 פועלים נהרגו רק מתחילת השנה בשל תאונות בענף. וכשתאונה רודפת אחר תאונה, האם מדובר בטעות, או במדיניות? הפועלים שנהרגים בישראל הינם משולי החברה ומקבוצות מוחלשות: עובדים זרים, פלסטינים ואזרחים ערבים; ואף ממשלה עדיין לא נפלה בגלל מוות של פועל. פעם הייתה ידועה הסיסמה "טוב למות בעד ארצנו", אך מסתבר שגם למוות ולהקרבה יש סולם ומדרג ברור. התאונות בענף הבנייה לא מתרחשות בחלל ריק, הן נובעות מסיבה ברורה: לעבוד בטוח זה לעבוד יקר. לעבוד בטוח דורש להקצות זמן ומשאבים, שהקבלנים שגוזרים קופונים ורווחי ענק מהביקוש לדיור פשוט לא מעוניינים להשקיע. וכל זמן שהממשלה נהנית מהמיסוי על אותן עסקאות הנדל"ן למעשה אין לה אינטרס אמיתי לעצור את המגיפה שמשתוללת. אותה שליטה בלעדית של המעסיקים על בטיחותם וחייהם של הפועלים היא לא גזירת גורל, אלא גזירה של הקפיטליזם, ואפשר היה אחרת. אילו היו הפועלים מנהלים את אתרי הבנייה, אילו השליטה במקומות העבודה הייתה משותפת לעובדים, ואילו היינו חוזרים לחשוב על העולם לא כמאבק בין עמים, אלא כמלחמה בין מעמדות, העתיד היה יכול להיצבע באדום – ולא מדמם של הפועלים.

ומילה אחרונה על המונדיאל בקטאר – הבחירה לארח את המונדיאל בקטאר הייתה בחירה מושחתת (ברמה העובדתית הפשוטה – שחיתות כספית שהועברה לפי"א), אך בניגוד למה שהרבה חושבים, היא כלל לא הבחירה המושחתת הראשונה בהיסטוריה של גביע העולם. כשמונדיאל 1994 הגיע לארצות הברית, כלל לא הייתה ליגה מקצוענית ארצית במדינה, והבחירה נעשתה ממניעים מסחריים בלבד. והעובדה שלקח כמעט 100 שנה לגביע העולם להגיע ולהתארח בעולם הערבי ובמזרח התיכון, למרות האהבה והתשוקה האדירה למשחק, היא למעשה שחיתות בקנה מידה גדול בפני עצמה.

פינת ההיסטוריה- "עלינו לשבח - ברגר משתטח" – השוער, האגדה ושיר השחקן הראשון / איש מהשורה

וילהלם (וילי) זאב ברגר (1906-1986): ברגר גדל בהונגריה ושיחק בעמדת השוער בקבוצת הנוער של מ.ט.ק. בודפשט. בשנת 1925, בגיל 17 בלבד הוא היגר ארצה. הוא הגיע ארצה כחלק מקבוצת כדורגלנים יהודים מהונגריה שהיו אמורים לייצג את היישוב היהודי בארץ-ישראל בסיבוב של משחקי ראוור בארצות-הברית, אולם הקונסוליה האמריקאית בירושלים סרבה להנפיק עבורם ויזות. לא ברור מה עלה בגורלם של שאר השחקנים ההונגרים אולם ברגר בחר להישאר בארץ. הוא הספיק להתאמן מספר פעמים עם קבוצת הנוער של 'מכבי' תל-אביב, שם הכיר את מנהל הקבוצה, 'וס'לה וייסברג. ברגר לא נותר לשחק ב'מכבי', הוא עזב את תל-אביב ומצא עבודה בטבריה שם נותר עד שנת 1928. בשנת 1927 חצה וייסברג את הקווים והתמנה למנהל קבוצת 'הפועל'. (נודע בכינוי "אבא ווס" אביהם של שחקני 'הפועל'). בשנת 1928 כאשר נפצע השוער של 'הפועל' (בן-עמי), צץ בראשו של וייסברג הרעיון למצוא את ברגר. כמו בסיפורי אגדות וייסברג ומספר אוהדי 'הפועל' הקימו "שירות מודיעין" עד שמצאו את ברגר בטבריה. מאותה עונה ובמשך כעשור עמד ברגר בשער 'הפועל' והפך לאגדה על המגרש. רבים מהאוהדים הוותיקים של 'הפועל' טענו כי ברגר לא נפל מחודורוב וחלקם אף סברו כי היה טוב ממנו. ברגר היה ידוע בקפיצות אלכסון לפינות השער, התמחה בעצירת בעיטות עונשין וגם בהבקעת בעיטות עונשין (הבקיע גול בפנדל בדרכי שנערך בגמר הגביע 1934). תיאור הכישרון של ברגר בהדיפת הפנדלים נמצא בספרו של חיים גורי "הספר המשוער" (עמודים 94-96). גורי תיאר בספר משחק בין 'הפועל' וקבוצת 'המעופפים' רמלה (קבוצת המורכבת משחקנים ששירתו בחיל האוויר הבריטי בבסיס צריפין) וכך כתב: "פנדל לטובת הבריטים: סייקס המגן השמאלי העמיד את הכדור על מקומו והזדקק ונסוג לאחור, אט-אט שקט ובוטח, ולפתע, כברק ירה אל הפינה הימנית הגבוהה אל בין חיבורי הקורות... גול?! כעת אני נתקל בקושי מסוים. מדוע? מפני שאינני מצלמתי קול נוע ואינני יכול למסור בו-זמנית מה קרה. מה קרה? ובכן קרו שם בבת-אחת שני מקרים בעלי חשיבות עליונה... הכדור, כאמור, עשה את דרכו במהירות איומה אל הרשת וכבר פירפר בה אלא ש... אלא שבמקביל לתנועת כדורו המדהים של סייקס זינק ברגר בקפיצה פנתרית, ספק ספורט ספק קידוש-השם, כשהוא מותח את קצות אצבעותיו כלולין על פי תהום. אצבעותיו נגעו, כנראה, בכדור העונשין והסיטוהו כהוא -זה אל מעבר לקורה. הוא עשה זאת על קו שבו מסתיימת המציאות ומתחיל הנס. קשה לתאר את אשר התחולל ביציעים." זאת ועוד, גורי מתאר בספרו כי הקהל של הפועל' נהג לשיר לאחר ההדיפות של ברגר "עלינו לשבח - ברגר משתטח", על משקל תפילת עלינו לשבח". ללא ספק מדובר בשיר השחקן הראשון שחובר עבור שחקן "הפועל". בנימה אישית כמי שחווה ברכב בדרך למגרש וביציע את ראשית חיבורם של שירי השחקנים בשלהי שנות התשעים, מרגש למצוא כי שיר השחקן הראשון חובר כבר בשנות השלושים של המאה העשרים. מצד אחד בשנים האחרונות אמנם נעלמו שירי השחקנים מהיציע אולם מהצד השני בשנים האחרונות גם אין שחקן בקבוצה הראוי לשיר. ראוי לציין, מלבד שיר השחקן הראשון, ברגר היה שותף לתארים רבים במדי 'הפועל' (אליפויות: 1933-1934 / 1934-1935. גביעים: 1928, 1934, 1937). הוא גם זכה לעמוד בשער נבחרת ארץ-ישראל המשחקת הרשמי הראשון שנערך המצרים בשנת 1934. עקב מעשים פליליים והונאה של חלק מחבריו לקבוצה נזרק ברגר משרות 'הפועל' בשנת 1937. הוא המשיך לשחק בקבוצות אחרות עוד שנים רבות בקבוצות שונות עד פרישתו בתחילת שנות החמישים.

הקבוצה שרצינו לראות / לי אור שלגי

מבחינת האוהדים העונה רק התחילה ומבחינת העונה היא תיכף מסתיימת. את הקבוצה שרצינו לראות לא ראינו, וכך יצא שהשחקנים, שחלקם החליפו שחקנים שפתחו את העונה, עושים הכרות הדדית ממשחק למשחק. זה היה יכול להיות נחמד ונעים, אם לא הסיטואציה בטבלה ומאבקי התחתית אליה נקלעה הקבוצה שרצינו לראות. ואולי טוב שלא ראינו, את הקבוצה שרצינו לראות: כי צפינו דרך המסך חד הממד, ובאמצעות הוראות הבימוי וההפקה של הערוץ המשדר (בו לא רצינו לצפות אך נכנענו, כי רצינו לצפות בקבוצה אותה רצינו לראות). אבל עכשיו זה עכשיו, וזה המצב. וסוף סוף, שהחיינו וקיימנו, אנחנו רואים את הקבוצה שרצינו לראות! עכשיו אולי היה נכון לכתוב, שהקבוצה זקוקה לקהל שלה כמו אויר לנשימה ושהקהל הוא הנכס הגדול ביותר של הקבוצה אבלללללל לשמחתי אני יכול להשתמש בממה מוכבדת זו, ולחזור ולהזכיר שלמעשה, הקבוצה היא הנכס הגדול ביותר של הקהל. יש לנו, אוהדי הפועל תל אביב בכדורסל, זכות גדולה בבעלות על המועדון. יש לנו אחריות כאוהדים, גם לעודד ולדחוף את הקבוצה (בעיקר ברגעים וזמנים קשים), וגם לגורל ועתיד המועדון. את הקבוצה שאנחנו רוצים לראות, אנחנו גם צריכים לקיים – חזרו והצטרפו עוד היום לעמותת האוהדים ונילחם יחד על הקבוצה שרצינו לראות.

**בכל מקום, בכל פינה
רואה אותך שם הפועל
מאז שהכרנו הכל השתנה
אני רק עלייך חושב
לא לובש צהוב, שונא משטרה
אני אוהד של הפועל
יודעים כבר כולם בכל השכונה
איתך עד המוות הולך
או... הפועל, את לי הכל
בלי הפועל, אני לא יכול**

מה משותף לכולם?

הפינה האנטי מקצועית / חי ברון

עצרו רגע את מה שאתם עושים, אני רוצה לקחת אתכם למסע אחורה בזמן. לפני המון שנים, זמן שנראה קצת כמו נצח, אי שם בתחילת עונת המשחקים הנוכחית, זכו אוהדי הפועל תל אביב, מי בטלוויזיה מי במחשב ומי על גג הסמוך למגרש לצפות בסיטואציה מזוהר. בסיטואציה הייחודית, במהלך משחק אימון כלשהו ניסו חבורה רנדומלית של אנשים לבושים באדום, להגשים את ייעודם על המגרש ולהכניס את הכדור לשער היריב.

המגרש היה גדוש ברצון וכוונות טובות להגשמת המטרה, אך בפועל הביצוע נראה יותר כמו סצינה מסרט "משימה בלתי אפשרית" ופחות כמו קבוצת כדורגל.

מבין שלל הניסיונות דוגמא לאחד אשר לא היה שונה באופן מהותי, נראה כך:

יגאל בקר הצעיר העביר מסירה לניב סרדל באגף, אשר העביר בזריזות לארמנדו קופר, שמיהר להחזיר אחורה לרז שלמה. הבלם לא התבלבל לרגע, והחזיר את הכדור לרגליו הבטוחות של השוער הצעיר, שלאחר סריקה חפוזה של האפשרויות העומדות בפניו שלח כדור ארוך ללא כתובת לכיוונם של שחקני ההתקפה שחר הירש ועומאר בראון, לקול תלונותיו של מאמנו על הקווים, ובכך גדע עוד ניסיון התקפי של הפועל תל אביב.

התקפה דמיונית זו או אחרת, עם שינויים פרסונליים אלו ואחרים מראים למעשה את הבעיה האמיתית של הפועל תל אביב בעונה הנוכחית ובלאו שקדמו לה. כשהתבקשתי מעורכי העיתון לכתוב כמה מילים בעין מקצועית על הפועל תל אביב הבנתי שלפני שבאים לבחון את הקבוצה בעין מקצועית, כדי לקבוע שבדבר טוב יותר בהגנה וקנדה עדיף בהתקפה, צריכים תחילה לבדוק האם שיקולים מקצועיים הובילו לבחירת השחקנים.

אחרי הכל, אני קצת מתקשה להאמין שהקו המנחה אשר הוביל את מקבלי ההחלטות בקבוצה, להתחיל את העונה הנוכחית כאשר במצבת החלוצים של הקבוצה ניתן למצוא את עומרי אלטמן, שחר הירש, לבאן קוטליה ועדן הרשקוביץ היה מקצועי נטו. כי אם כך הדבר, מוזר שאיש לא מצא לנכון לקחת אחריות לעובדה שעד מועד העברות הוחלפו שלושה מתוך הארבעה בשלושה חלוצים חדשים, ששוכחו מקבוצותיהם הקודמות בחינם, כמובן, כי הפועל תל אביב הנוכחית לא משלמת על העברות של שחקנים ולמעשה משתדלת לא להילחם עם מועדונים אחרים על שחקנים כך שנראה שבמקום לבנות קבוצת כדורגל, מקבלי ההחלטות מנסים לפסל בשאריות של שחקני נוער, שחקנים ללא חוזה ושחקנים זרים משהו שיראה כמו קבוצה.

לכן, כשהתבקשתי לכתוב כמה מילים על הפועל תל אביב כקבוצה לא מצאתי בזה שום תועלת, כי כרגע זו לא הבעיה. הבעיה של הפועל תל אביב לא קמה ונופלת על בחירת שחקנים ולא תיעלם עם זרתות או צעיר כשרוני שעלה מהנוער. הבעיה של הפועל תל אביב היא מקבלי החלטות, אשר במקום לבנות קבוצת כדורגל חזקה עם שחקני כדורגל איכותיים, שנבחרים לפי איכותם המקצועית, בוחרים פעם אחר פעם לחפש תירוצים לכישלונות ניהוליים, הפעם לדוגמא תלו מקבלי ההחלטות את האשמה בכללים של רשת הביטחון למרות שעד היום כתב שורות אלו שהינו הדיוט גמור לא הצליח להבין כיצד כל כך הרבה שינויים מקצועיים נערכו מבלי לעבור על הכללים. אבל מה זה משנה, העיקר שיש את מי להאשים.

